ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ

"ΤΟ ΗΜΑΡΤΟΝ,,

Μία λέξις εἶναι μία μικρή, ἁπλῆ, τρισύλλαβος, ἀλλὰ καὶ τόσον φυσικὴ καὶ ἀναγκαία καὶ ταιριαστὴ λέξις διὰ τὸν ἄνθρωπον ἢ λέξις αὐτή. Ἀλλὰ καὶ πόσον δύσκολος εἰς τὴν σκέψιν καὶ τὴν ἔκφρασίν της! Νὰ πῶ «ἥμαρτον» νὰ τὸ σκεφθῶ, νὰ τὸ παραδεχθῶ καὶ νὰ τὸ ὁμολογήσω, νὰ τὸ ὁμολογήσω, ὄχι ἐπιπόλαια, σὰν μιὰ λέξι ποὺ συνεθίζουμε νὰ τὴν λέμε χωρὶς σημασία. Νὰ πῶ τὸ «ἥμαρτον» στὰ σοβαρά, μὲ ταπείνωσιν μὲ θλῖψιν πολλήν, μὲ ἀληθινὴν συντριβήν. Νὰ τὸ πῶ καὶ νὰ ἀποκηρύσσω μὲ αὐτὸ μίαν κατάσχασιν ἐλεεινήν, ἕνα σκοτεινὸν παρελθόν, ἕνα βίον ὄντως ἁμαρτωλὸν καὶ βαρύτατα ἔνοχον. Νὰ τὸ πῶ εἰς τὸν ἱερέα, τὸν πνευματικὸν καὶ νὰ ὁμολογῶ αὐτό, ὅτι εἶμαι ὁ μόνος αἴτιος τῆς συμφορᾶς μου. Νὰ τὸ λέγω καὶ νὰ πονῶ, νὰ τὸ ὁμολογῶ καὶ νὰ πενθῶ, νὰ κλαίω. Πόσην δυσκολίαν αἰσθάνομαι τότε! Πόσον κλονισμὸν ἕως ὅτου τὸ ἀποφασίσω καὶ τὸ ἐξομολογηθῶ! Πάω εἰς τὸν πνευματικὸν καὶ ὀπισθοχωρῶ. Πλησιάζω καὶ πάλιν φεύγω. Ἀνοίγω τὸ στόμα μου καὶ τὰ μασῶ. Λέγω τἀέλαφρὰ καὶ ἀφίνω τὰ χονδρά. Μιὰ τέτοια δυσκολία θὰ ἐδοκίμασε καὶ ὁ "Ασωτος τοῦ χθεσινοῦ εὐαγγελίου, Ἀλλὰ τὴν ἐνίκησε. Ἀπεφάσισε νὰ τὸ πῇ τὸ ἥμαρτον. Καὶ τὸ εἶπε. Τὸ εἶπε μὲ ὅλην του τὴν ταπείνωσιν καὶ συντριβήν. «Πάτερ, ἥμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου». Ἦταν ἡ ὁμολογία του μετάνοια ἢ θερμὴ του ὁμολογία. Δὲν θὰ κάμνωμεν τὸ ἴδιον καὶ ἡμεῖς; Ἀπαραιτήτως τὸ «ἥμαρτον» νὰ τὸ ὁμολογῶμεν.

1.—Εἶναι φυσικὸν διὰ ψυχὴν μετανοοῦσαν.

Τὸ «ἥμαρτον» γενικῶς καὶ ἀορίστως καὶ ὅταν μάλιστα πιαστήκαμε κάπου ἔνοχοι καὶ θέλομε εὔκολα νὰ ξεφύγωμε, τὸ πετᾶμε ἐλαφρὰ — ἐλαφρὰ καὶ ξεμπερδεύουμε. Δυσκολεύμεθα πολύ, ὅταν μᾶς γίνεται προσωπικὴ ὑπεύθυνος ὑπόθεσις, ὅταν ἰδίως πρόκειται εἰς τὸ μυστήριον τῆς μετανοίας νὰ τὸ ποῦμε ἐξομολογούμενοι τὰς ἁμαρτίας μας. Τότε ὅλος ὁ φόβος, ὅλη ἡ δειλία, ὅλη ἡ ἐντροπή, ὅλη ἡ δυσκολία. «Πῶς νὰ τὰ πῶ! Τί θὰ πῇ! Τί ἰδέα θὰ σχηματίσῃ γιὰ μένα ὁ πνευματικός!» Ἁπλούστατα, θὰ σχηματίσῃ τὴν ἰδέα πὼς εἶσαι ἁμαρτωλός. Ἢ, ὄχι θὰ σχηματίσῃ, σὰν νὰ μὴ τὸ γνωρίζῃ. Τὸ ξεύρει, τὸ ξεύρει ἐκ προτέρου. Ξεύρει, ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἁμαρτωλοί. Καὶ εἰς τὸ ἐξομολογητήριόν του δὲν περιμένει δικαίους καὶ ἁγίους, ἁμαρτωλοὺς περιμένει μὲ πολλά, μὲ βαρειά, μὲ μεγάλα ἢ μικρὰ μὲ ἑκούσια ἢ ἀκούσια ἁμαρτήματα ποὺ βαρύνουν τὴν συνείδησίν των καὶ λέγουν τὸ «ἥμαρτον» διὰ νὰ τὴν ἐλαφρύνουν, νὰ τὴν εἰρηνεύσουν, νὰ σώσουν τὴν ψυχὴν καὶ τὴν ζωήν των.. Ὑπάρχει ἄνθρωπος ἀναμάρτητος; "Ολαι μας τὸ λέμε, «οὐδεὶς ἀναμάρτητος. Οὐδεὶς οὔτε οἱ ἅγιοι ποὺ προσκυνοῦμεν. Ἄνθρωποι «ὁμοιοπαθεῖς ἡμῖν» ἦσαν καὶ ἔγιναν ἅγιοι, οὔτε ὁ πνευματικὸς ποὺ μᾶς ἐξομολογεῖ, ἁμαρτωλὸς, μὲ ἐλλείψεις, καὶ αὐτός. Δι' αὐτὸ δὲν ξαφνιάζεται, ὅταν ἀκούῃ ἁμαρτήματα, δὲν ὀργίζεται, δὲν ἀγανακτεῖ. Ἀνθρώπινα πράγματα. Τὸ ξεύρει. Διὰ τοῦτο καὶ πονεῖ. Καὶ συμπαθεῖ. Καὶ παρηγορεῖ. Καί, καθ' ὃ δικαίωμα ἔχει ἀπὸ τὸν Θεόν, συγχωρεῖ τὸν ἐξομολογούμενον ἁμαρτωλόν.

Τί δυσκολεύεσαι, λοιπόν, Χριστιανέ; Τὶς ἁμαρτίες σου θὰ πῇς, τὶς ἀρρώστιές σου θὰ δείξῃς. Τὸ «ἥμαρτον» ὡς ὁ "Ασωτος, ποὺ εἶναι φυσικώτατον νὰ τὸ λέγῃ ὁ μετανοῶν ἄνθρωπος.

2.— Εἶναι καὶ ἀναγκαιότατον.

Διὰ ποῖον λόγον ἀναγκαιότατον: Διὰ τὴν ἄφεσιν, τὴν ἀπαλλαγήν. Δηλαδή, ἂν δὲν τὸ ποῦμε αὐτὸ τὸ «ἡμαρτον» οἱ ἁμαρτωλοί ἂν δὲν το ποῦμε ὡς ὁ "Ασωτος, μὲ θερμὴν μετάνοιαν καὶ ταπείνωσιν πολλήν, σὰν ἔνοχοι, σὰν ἁμαρτωλοί, συγχώρησιν ἁμαρτιῶν δὲν παίρνομεν ποτέ. Θὰ πῇς ἴσως, «ἐμὲ μὲ διάβασε ὁ παπᾶς. Πρὶν μεταλάβω μπῆκα στο ἱερὸ καὶ μὲ τὸ πετραχῆλι στὸ κεφάλι μου, μοῦ διάβασε τὴν εὐχὴ τῆς συγχωρήσεως». Ναί, Ἀλλ' ἐξωμολογήθης; Εἶπες τὰ κρίματά σου; Τὰ εἶπες καθαρὰ καὶ ξάστερα, συγκεκριμένα ἕνα πρὸς ἕνα, διὰ νὰ καταλάβῃ ὁ πνευματικός, ἂν πρέπῃ νὰ σοῦ δώσῃ ἄφεσιν καὶ νὰ σὲ κοινωνήσῃ; Ἡ εὐχὴ εἶναι τῶν ἐξομολογουμένων εὐχή, καὶ ἂν ἐξομολόγησις δὲν γίνῃ, συγχώρησις δὲν γίνεται, ἡ εὐχὴ δὲν πιάνει. Λοιπόν, ἀναγκαῖον νὰ πάρωμεν καὶ μὲ χαράν μάλιστα τὰ θήματά μας εἰς τὸ ἐξομολογητήριον. Ἀναγκαῖον νὰ μετανοοῦμεν οἱ ἁμαρτωλοί. Ἀναγκαῖον νὰ ἐξομολογοῦμεθα τὰς ἁμαρτίας μας οἱ ἔνοχοι. Πρῶτα ἡ ἐξομολόγησις καὶ ἔπειτα ἡ ἄφεσις. Πρῶτα ἡ δική μας ὁμολογία καὶ ἔπειτα τοῦ ἱερέως ἡ εὐχή. Πρῶτα τὸ ἰδικόν μας «ἥμαρτον» καὶ μετὰ τοῦτο τὸ «ἀφέωνται σοι αἱ ἁμαρτίαι σου». Ρητῶς τὸ λέγει ὁ Θεὸς. «Λέγε σὺ πρῶτος τὰς ἀνομίας σου, ἵνα δικαιωθῇς». Καὶ μὲ τὸν Ἀσωτον αὐτὸ ἔγινε. Πρῶτος εἶπε τὸ «ἥμαρτον» καὶ μετὰ τὸν ἀποκατέστησεν ὁ Πατὴρ. Ἀναγκαιότατον λοιπὸν τὸ «ἥμαρτον».

3.— Καὶ συμφερώτατον.

Τί κερδίζεις, ἀδελφέ, νὰ κρατῇς μέσα σου τὰς ἁμαρτίας σου, νὰ τὰς κρύβῃς καὶ νὰ μὴ τὰς ἀποκαλύπτῃς; Θησαυρὸς εἶναι καὶ τὸν κρύβεις; Δὲν εἶναι θησαυρός. Ἢ μᾶλλον δὲν εἶναι θησαυρὸς καλός. Εἶναι ἀρρώστια, εἶναι θάνατος φρικτός. Τὸν θάνατον κρύβεις μέσα σου; Εἶναι φεῖδι φαρμακερό. Τὸ φεῖδι κρατεῖς εἰς τὸν κόρφο σου; Τὸ φεῖδι συντηρεῖς; Θὰ σὲ φάγῃ, ἄνθρωπέ μου, θὰ σὲ φαρμακώσῃ. Καὶ τότε; Νὰ ὁ ἔσανατος, νὰ ὁ πονηρὸς θάνατος, τῆς ψυχῆς ὁ θάνατος ὁ αἰώνιος τῆς ψυχῆς χωρισμὸς ἀπὸ τὸν Πανάγαθον Πατέρα καὶ Θεόν. Σὲ συμφέρει εἰς ἐμέ, συμφέρει εἰς ὅλους μας νὰ κρατοῦμε μέσα μας τὸ κακό, συμφέρει λοιπόν; Συμφέρει εἰς σὲ ἀνοικτὴν τὴν πληγήν, ζωντανὸν τὸν θάνατον καὶ νὰ κάνουμε χρόνια καὶ χρόνια ἀμετανόητοι, χωρὶς ἐξομολόγησιν, χωρὶς τὴν θείαν Κοινωνίαν; Καὶ "Ασωτος ἂν δὲν εἶναι κανείς καὶ ἐγκλήματα, ἂν δὲν ἔχῃ εἰς βάρος του, ἡ ψυχή του νοιώθει βάρος, αἰσθάνεται ἐνοχήν, τύψεις, ἔλεγχον πολύν. Καὶ τί ἄλλο παρὰ μετάνοιαν χρειάζεται, διὰ τὴν ἀπαλλαγήν; Λοιπόν, ἰδοὺ τὸ συμφέρον μας, τὸ ἅγιον, τὸ σωτήριον «ἡμαρτον». Τὸ λέμε, ὅταν ἁμαρτάνωμεν; Θὰ τὸ ποῦμε μὲ κατάνυξιν τώρα τὴν Μ. Τεσσαρακοστήν; Ἀδελφοί, ὅλοι, μας ἁμαρτωλοί, ἔνοχοι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ εἴμεθα. Τὸ «ἥμαρτον» εἶναι ἡ μόνη ἀσφαλὴς καὶ βεβαία, εἰρήνη, χαρά, ἀνάπαυσις, σωτηρία ὅλων μας.

ΑΘΑΝ. Σ. ΦΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΤΕΛΙΕ
Νυμφικῶν φορεμάτων
ΜΑΡΙΑΣ ΚΟΡΔΑ
Καραγιαννάκη 221 καὶ Τσαμαδοῦ
ΤΗΛ. 23—97 —ΠΑΤΡΑΙ
Ἐπισκεφθῆτε μας ἐγκαίρως

ΤΟ Β' ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟΝ ΚΑΙ Η ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ

Τοῦ κ. Τ. Β. Ἀναστασοπούλου

Κύριε Διευθυντά,

Εἶναι γνωστὸν ὅτι τὰ Νεκροταφεῖα εἶναι τόποι ἱεροί, ὅπου μὲ πᾶσαν εὐλάβειαν ἐναποτίθενται αἱ σοροὶ τῶν ἀποθνησκόντων προσφιλῶν μας προσώπων. Καὶ καθένας ἀπὸ ἐμᾶς, τὸν ὁποῖον ἡ τραγικὴ ἀνθρώπινη μοῖρα συνέδεσε μὲ ἕνα κομμάτι ἀπὸ τοὺς ἱεροὺς αὐτοὺς τόπους, ὅπου καποιος ἀγαπητός του προγονός ἢ συγγενὴς ἀναπαύεται, ἐκεῖ κάτι δικό του καὶ συχνὰ τὸ ἱερὸ καθῆκον τὸν ὁδηγεῖ ἕως ἐκεῖ διὰ νὰ προσκυνήσῃ καὶ νὰ προσευχηθῇ.

Ἡ πόλις τῶν Πατρῶν ἐξυπηρετεῖται σήμερον ἀπὸ δύο Νεκροταφεῖα. Τὸ πρῶτον, τὴν διοίκησιν καὶ διαχείρισιν τοῦ ὁποίου ἔχει ὁ Δῆμος, καὶ τὸ δεύτερον—τῆς Ἁγίας Ἀλεξιώτισσης—τὸ ὁποῖον διοικεῖ καὶ διαχειρίζεται ἡ ἐνοριακὴ ἐπιτροπὴ τοῦ ὁμωνύμου ναοῦ. Μία ἐπίσκεψις εἰς τὰ δύο αὐτὰ Νεκροταφεῖα καὶ μία σύγκρισις μεταξύ των, θὰ μᾶς ὁδηγήσῃ εὔκολα εἰς εὐχάριστα καὶ δυσάρεστα συμπεράσματα. Ἐὰν δὲν εἶναι κανεὶς προληπτικὸς καὶ δὲν τὸν φοβίζει ἡ θέα τῶν λευκῶν παγωμένων σταυρῶν, θὰ αἰσθανθῇ εὐχαριστησιν διασχίζοντας τοὺς καθαροὺς, περιποιημένους δρομίσκους τοῦ πρώτου νεκροταφείου. Οἱ φροντισμένοι τάφοι, οἱ βοτανισμένοι δρόμοι, τὰ ἀριστοτεχνικὰ κηπάρια μὲ τὴν ἐντυπωσιακὴ ποικιλία τῶν χρωμάτων, ξεκουράζουν τὸ μάτι καὶ σοῦ ἐνισχύουν τὴν ἐντύπωσι πὼς κάποιος φροντίζει δι' ὅλ' αὐτά, ἔτσι ὥστε τὸ Νεκροταφεῖον νὰ παίρνῃ τὰ χρῶμα τὸ ὁποῖον τοῦ ταιριάζει ὡς τόπου ἀναπαύσεως. Ἡ τάξις, ἡ καθαριότης, ἡ νοικοκυρωσύνη, γίνονται ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ὁ καθρέπτης τῆς προσοχῆς του. Βεβαίως τὰ καλλιτεχνικὰ μνημεῖα τὰ ὁποῖα μερίμνῃ τῶν δικαιούχων κοσμοῦν πολλοὺς ἐκ τῶν τάφων, συμπληρώνουν τὴν γενικὴν εἰκόνα καὶ ἐντύπωσιν ποὺ σχηματίζει κανείς.

Πόσον διαφορετικὴ ὅμως εἶναι ἡ εἰκόνα τὴν ὁποίαν ἀντικρύζει ὁ προσκυνητὴς εἰς τὸ δεύτερον Νεκροταφεῖον! Δρομίσκοι ἀπερποίητοι, μνημεῖα χερταριασμένα, σταυροὶ γκρεμισμένοι. Ἡ τάξις καὶ ἡ νοικοκυρωσύνη ἀπουσιάζουν. Δίνει εὔκολα τὴν εἰκόνα τῆς ἐγκαταλείψεως, ὡσὰν νὰ μὴν χρησιμοποιῆται πλέον ἀπὸ μακροῦ χρόνου. Τὸ γεγονὸς ὅτι ἐξυπηρετεῖ τὰς ἀνάγκας τῶν πτωχοτέρων συνοικισμῶν τῆς πόλεως, ἐὰν ἐξασθενίζῃ τὴν ἀξίωσιν ὅπως ἐμφανίζῃ τὴν ἰδίαν εἰκόνα, μὲ τὸ πρῶτον Νεκροταφεῖον, δὲν δικαιολογεῖ ἐν τούτοις τὴν κατάστασιν εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκεται σήμερον.

Εἶναι γνωστὸν ὅτι μετὰ τὸν Νόμον 2.200)40, ἡ διοίκησις καὶ διαχείρισις τῶν Νεκροταφείων, ἀνήκει ἀποκλειστικῶς εἰς τοὺς Δήμους καὶ τὰς Κοινότητας, τὰς ἀνάγκας τῶν κατοίκων τῶν ὁποίων καὶ ἐξυπηρετοῦν. Καὶ εὐλόγως γεννᾶται εἰς τὸν καθένα ἡ ἀπορία διατί ὁ Δῆμος Πατρέων ἐπὶ τόσα χρόνια ἀνέχεται νὰ διαχειρίζεται τὸ Νεκροταφεῖον τοῦτο ἡ ἐνοριακὴ αὐτὴ ἐπιτροπή, ἐνῶ δικαιοῦται νὰ ἀξιώσῃ καὶ νὰ λάβῃ αὐτὸς τὴν διαχείρισιν! Τοῦτο ἀλλωστε πολὺ περισσότερον ἐπιβάλλεται ἀπὸ τὴν εἰκόνα τὴν ὁποίαν σήμερον παρουσιάζει τὸ Νεκροταφεῖον τοῦτο καὶ τὴν ὁποίαν ἀνωτέρω ἀμυδρὰ ἐσκιαγράφησαμε. Ἡ δημοτικὴ ἀλλωστε διοίκησις καὶ διαχείρισις τοῦ νεκροταφείου τούτου, θὰ ἐξασφαλίση ἀναμφιβόλως τὴν ἀποτελεσματικὴν διάθεσιν τῶν εἰσοδημάτων ἐκ τῆς παραχωρήσεως τόπου πρὸς ταφὴν εἰς τοὺς ἰδιώτας, ἅτινα δὲν ἀποτελοῦν τίμημα ἀγορᾶς τοῦ χώρου, ἀλλὰ συμβολὴν διὰ τὴν συντήρησιν τοῦ Νεκροταφείου. Καὶ ἀπορεῖ κανείς, ποῦ καὶ πῶς διατίθενται σήμερον τὰ εἰσοδήματα αὐτά.

Ἀλλὰ πέραν τούτων τὰ ὁποῖα ἀφοροῦν τὴν εὐπρεπειαν τοῦ χώρου, γεννῶνται καὶ ἄλλα ζητήματα τὰ ὁποῖα σχετίζονται ἀμέσως μὲ τα δικαιώματα τῶν δικαιούχων ἐπὶ τῶν τάφων. Καὶ κατ' ἀρχὴν δὲν ὑπάρχει κανονισμὸς ὁ ὁποῖος νὰ δίεπῃ τὰ δικαιώματα καὶ τὰς ὑποχρεώσεις τῶν κεκτημένων τάφους εἰς τὸ Νεκροταφεῖον τοῦτο, ὅπως συμβαίνει μὲ τὸ πρῶτον νεκροταφεῖον καὶ τὰ ἄλλα δημοτικὰ νεκροταφεῖα τῆς χώρας.

Ἀλλὰ οὔτε καὶ ἐφαρμογὴ τῆς ἰσχυούσης ἐπὶ τῶν τάφων νομοθεσίας γίνεται. Διότι ἡ διοικοῦσα τοῦτο ἐπιτροπή, ἀναγνωρίζει δικαιώματα ἐπὶ τῶν τάφων εἰς περιωρισμένον κύκλον προσώπων τῆς οἰκογενείας τοῦ δικαιούχου, δηλαδὴ εἰς αὐτὸν τοῦτον τὸν ἀγοραστὴν τοῦ τάφου, τὰ τέκνα του καὶ τὰς συζύγους τούτων. Ἀποκλείει συνεπῶς τοῦ δικαιώματος ταφῆς τοὺς ἐγγόνους τοῦ ἀρχικοῦ δικαιούχου καὶ ἀξιοῖ ἀπὸ αὐτοὺς τὴν καταβολὴν ἐκ νέου τοῦ ὡρισμένου χρηματικοῦ ποσοῦ, διὰ νὰ ἔχουν δικαίωμα ταφῆς ἐπὶ τοῦ τάφου τῶν προγόνων των, μὲ τὴν αὐθαίρετον δικαιολογίαν ὅτι «ἐμεῖς ἐδῶ ἔτσι τὸ ἔχουμε». Ἐνῶ ὁ νόμος καὶ ἡ νομολογία τῶν δικαστηρίων ἀναγνωρίζουν δικαίωμα ταφῆς ἀπεριορίστως εἰς τοὺς κατιόντας τοῦ ἀρχικοῦ δικαιούχου ἐκτὸς τῶν θηλέων μελῶν τὰ ὁποῖα ὅταν νυμφεύωνται ἐξέρχωνται τῆς οἰκογενείας.

Τοῦτο ἄλλωστε ἀναγνωρίζει καὶ ὁ ἐγκεκριμένος ἀπο τὴν Νομαρχίαν κανονισμὸς διοικήσεως καὶ διαχειρίσεως τοῦ πρώτου νεκροταφείου. (Πράξις Δημ. Συμβουλίου 382)1961 ἐγκεκριμένη διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 38616)61 ἀποφάσεως Νομαρχίας ἄρθρον 9.

Οὕτω εὑρίσκεται κανεὶς εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἀποδυθῇ εἰς δαπανηρὸν καὶ μακροχρόνιον δικαστικὸν ἀγῶνα, διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἀναγνώρισιν καὶ κατοχύρωσιν ἑνὸς δικαιώματος, τὸ ὁποῖον σαφῶς ἡ πολιτεία τοῦ ἀναγνωρίζει. Καὶ τοῦτο, ἐπειδὴ τῇ ἀνοχῇ τοῦ Δήμου διοικεῖ τὸ δεύτερον Νεκροταφεῖον μια ἐπιτροπὴ ἀπὸ τρεῖς τέσσερεις ἑκάστοτε ἐνορίτες οἱ ὁποῖοι εἰς τὸ κάτω κάτω δὲν διαθέτουν χρόνον νὰ φροντίσουν διὰ τὴν εὐπρέπειαν τοῦ Νεκροταφείου ἢ νὰ ἀναγνωρίσουν τὰ νόμιμα δικαιώματα τῶν κληρονόμων τῶν δικαιούχων τῶν τάφων, μὲ ἀποτέλεσμα καὶ τὸ γενικώτερον συμφέρον τῆς πόλεως νὰ ζημιοῦται καὶ νὰ ἀδικῆται μία μερὶς τῶν πολιτῶν.

Ἔχει λοιπὸν ὑποχρέωσιν ὁ Δῆμος Πατρέων καὶ διὰ τῆς δικαστικῆς ἐν ἀνάγκῃ ὁδοῦ, (ἔχουν ἐκδοθῆ παρόμοιες ἀποφάσεις) νὰ θέσῃ ἐπὶ τέλους τέρμα εἰς τὴν μὴ κανονικὴν διοίκησιν καὶ διαχείρισιν τοῦ Νεκροταφείου τούτου καὶ θέλομεν νὰ ἐλπίζωμεν ὅτι συντόμως θὰ εἰσαχθῇ τὸ θέμα εἰς τὸ δημοτικὸν συμβούλιον καὶ θὰ ἐγκριθῇ ὑπ' αὐτοῦ παρομοία πρότασις.

Εὐχαριστῶ διὰ τὴν φιλοξενίαν

Μετὰ τιμῆς

ΤΑΣΟΣ Β. ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΣ
Μαιζῶνος 147

Ἀπὸ τὰς ἀναμνήσεις

Ο ΚΛΕΜΑΝΣΩ ΕΙΣ ΠΑΤΡΑΣ "ΑΛΗΘΩΣ ΑΓΑΠΩ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ,,

Τοῦ κ. Σωτ. Α. Γκολφινοπούλου

Ἀπὸ ἑπτὰ ἤδη περίπου ἐτῶν ἐν τῇ Γαλλίᾳ καὶ ἐν τῷ σύμπαντι κόσμῳ πνεῦμα ἀνεξαρτησίας τῶν ὑφ' οἱονδήποτε ζυγὸν διαβιούντων λαῶν, ὡς τῆς Ἀλγερίας κυρισαρχεῖ μὲ πλεῖστα καθ' ἑκάστην θέματα μεταξὺ ἰδεωδῶς πατριωτῶν καὶ ἄλλων φιλετικῶς ἀντιβρώντων, ὅπερ ἐν τῇ Γαλλίᾳ καὶ Ἀλγερίᾳ ἰδιαιτέρως ἐδημιούργησεν ἄμεσον κίνδυνον Ἐθνικῆς συμφορᾶς, παρεκτὸς τῆς ζωῆς αὐτοῦ τοῦ Προέδρου Ντὲ Γκὼλ καὶ ἐμφυλίου εἰς ἀπροσδιόριστον ἔκτασιν καὶ ἔκβασιν πολέμου.

Ἐν τοιαύτῃ εἰς ἀδιέξοδον καταστάσει, ἡ Γαλλία ἀναζητοῦσα ἡγέτην κύρους καὶ ἐπιβολῆς ἀναπολεῖ, κατ' ἐγκύρους ἀνακοινώσεις, τὸν ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΚΛΕΜΑΝΣΩ τὴν ἀληθῶς διεθνῆ ἐκείνην προσωπικότητα, τὸν κατὰ τὸν πρῶτον παγκόσμιον πόλεμον «Πατέρα τῆς Νίκης» τὸν διὰ τὴν ἀμάλακτον δρᾶσιν «Τίγριν» τοῦ ὁποίου ἡ ἔγχεμος εἰκὼν μὲ περιβολὴν ἐκστρατείας περιστοιχουμένου ὑπὸ στρατηγῶν ἐν εὐρυτάτῳ πίνακι, εἰς ἐνδειξιν βαθείας ἐθνικῆς εὐγνωμοσύνης στολίζει τὴν αἴθουσαν τῶν συνεδριάσεων τῆς Γαλλικῆς Βουλῆς.

Ἡ τοιαύτη ἐν πατριωτικῷ ἐνδιαφέροντι ἀρθρογραφία, ποῦ ἐπανέφερε τὴν ἀνάμνησιν τοῦ μεγάλου ἐκείνου Ἀνδρός, καὶ θερμοτάτου τῆς Πατρίδος μας φίλου, τὸν ὁποῖον εἶχε φιλοξενήσει ἡ πόλις μας κατὰ τὴν ἐπιστροφήν του ἐξ ἐπισκέψεων τοῦ Μιστρὰ καὶ τῆς Ὀλυμπίας. Ἐντεῦθεν ἀπεκόμισε τὰς πρώτας εὐμενεῖς ἐκ τῆς χώρας μας καὶ τῆς φιλοξενίας ἐντυπώσεις καὶ ἐν τεῦθεν ἀπεκόμισε τὰς τελευταίας ὡραίας ἀναμνήσεις ὑπὸ γλυκύτατον τῆς ἀκμῆς αὐγανόν.

Εὐτυχήσας, κατ' ἐντολὴν τῆς ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ καθηγητοῦ Νεοκλ. Καζαζῆ Ἑταιρείας «Ἑλληνισμὸς» νὰ χρησιμεύσω ὡς ξεναγὸς τοῦ Κλεμανσὼ ἐπωφελήθην πάσης εὐκαιρίας διὰ νὰ κολακεύσω τὰ εὐγενῆ πρὸς τὴν Πατρίδα μας αἰσθήματά του. Οὐδέποτε θὰ λησμονήσω τὴν εὐχαριστησιν τὴν ὁποίαν ἠσθάνθη ὅταν τῷ ἀνεκοίνωσα ἐπιδεικνύων τὴν ὁδὸν Μαιζῶνος, καθ' ἣν στιγμὴν τὴν διηρχόμεθα, ὅτι ἡ κεντρικωτέρα αὕτη ὁδὸς τῆς πόλεως τιμᾶται μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Στρατηγοῦ Μαιζόν, ὁ ὁποῖος ἡγούμενος τακτικοῦ Γαλλικοῦ Στρατοῦ, ἐξεδίωξε τὰ τελευταῖα λείψανα τῆς Τουρκικῆς κυριαρχίας καὶ ἀπηλευθέρωσε τὴν πολιν ἀπὸ τὸν βάρβαρον ζυγόν. Ἐσταμάτησε καὶ μὲ ἀστραπηβόλον βλέμμα τὴν περιειργάσθη.

Ἐν τῷ μεταξύ, γνωσθείσης ὑπὸ τῶν ἐνταῦθα ἐφημερίδων τῆς ἐνταῦθα ἀφίξεώς του, ὁ Κλεμανσὼ μολονότι ἐν δημοκρατικῇ ἁπλότητι ἰδιώτης καὶ μάλιστα ἐν ἀπολύτῳ ἰνκόγνιτο καὶ ἐκ τῶν ἑκάστοτε πολλαχοῦ φωτογραφιῶν του ἀναγνωρισθεὶς ἔτυχε παντοειδῶν ἐκδηλώσεων βαθείας τιμῆς καὶ ἐν μεταφράσει πιστὸ ἐμοῦ σχετικῆς εἰδήσεως διὰ τῆς ὁποίας ἐχαρακτηρίζετο ὡς μέγας φιλλέλην μετὰ τόνου φωνῆς συνεπλήρωσεν «ἀληθῶς ἀγαπῶ τὴν Ἑλλάδα».

Ἐκεῖνο ὅμως ἐντυπωσιακὸν, ὅτι καὶ ἀπὸ τῆς ἐξόδου τοῦ Μωλοῦ Ἁγίου Νικολάου τὴν ὁποίαν περιηλθομεν καὶ ἀπὸ τῆς Μονῆς Γηροκομείου εἰς τὴν ὁποίαν ἐξεδράμομεν, μετὰ θερμοτάτου ἐνδιαφέροντος μοι ἐζήτη πληροφορίας περὶ τῆς ἀκριβοῦς τοποθεσίας τοῦ Μεσολογγίου δυσφορῶν ὅτι οὐὲν διέθετε ἐπαρκῆ χρόνον διὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν «ἡρωϊκὴν πόλιν» ὡς τὴν ὠνόμασε. Καὶ συνεχίζοντες ἐν ἡλιολούστῳ χαρεπῇ ἡμέρα μετέβημεν εἰς τὴν περιοχὴν Κλάους, ὁπόθεν ὡς ἀπὸ ἐξώστου μὲ ζωηρὰν εὐχαρίστησιν ὁ Κλεμανσὼ ἐπεσκέπει τὴν ἁπλουμένην κατάφυτον πεδιάδα μὲ τὸ ἐλκυστικὸν τῆς ὀροσειρᾶς περιβάλλον, μὲ τὴν ἐν οἱονεῖ πανοράματι πόλιν καὶ τὴν μακρόθεν τῆς θαλάσσης θαυμασίαν ἐν συνόλῳ θέαν, ὡς ἐχαρακτήρισεν ὁ ἀείμνηστος ἐπιφανὴς ξένος, εἰκόνα.

Μὲ τοιαύτας ἐξαιρέτους ἐντυπώσεις ἀπερχόμενοι ἐκεῖθεν, ἐπεσκέφθημεν τὸ ἀρχαῖον Ὠδεῖον καὶ ἐκεῖθεν ἐστράφημεν εἰς τὸ ἐν τῷ κέντρῳ τῆς πλατείας Ὑψηλῶν Ἀλωνίων μωσαϊκόν. Καὶ συλλέξας εὐώδη ἄνθη ἐκ τοῦ ἀκμαιοτάτου τότε κήπου, προσέφερον εἰς τὸν Κλεμανσώ, ὁ ὁποῖος ἀποδεχθεὶς καὶ ἀποχαιρετῶν μετὰ θερμῶν διὰ τὴν φιλοξενίαν εὐχαριστιῶν ἐπὶ τοῦ κατὰ τὴν ἐσπεραν ἐκείνην διὰ τὸ Βρινδήσιον ἀτμόπλοιον, ἐξέφραζε τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ κατώρθωνε νὰ ἐπανιδῇ «τὴν ἀγαπητὴν Ἑλλάδα» τὴν ὁποίαν αἱ περιστάσεις δὲν τῷ ἐπέτρεψαν νὰ πραγματοποιήσῃ, ἐνῷ ἐπέτρεψαν βραδύτερον εἰς ἐμὲ νὰ τὸν ἐπισκεφθῶ δεχθέντα με φιλοφρονέστατα εἰς τὴν ἐν Παρισίοις κατὰ τὴν ὁδὸν Φραγκλίνου 8 ἀπέριττον κατοικίαν του, διατηρεῦντα ἀκμαίαν τὴν ἐκ τῆς πόλεώς μας φιλόξενον ἀνάμνησιν καὶ ἀκοίμητον τὴν φλόγα τῆς πρὸς τὴν πατρίδα μας ἀγάπην του.

ΣΩΤ. Α. ΓΚΟΛΦΙΝΟΠΟΥΛΟΣ
Πρόεδρος τῆς Ἑταιρείας τῶν Φίλων τοῦ Βιβλίου κ.λπ.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ποιὸ ἦταν τὸ ὕψος τῶν διαφημιστικῶν δαπανῶν τοῦ 1961: Ποιὰ εἰδῆσεις μημίσθησαν περισσότερο; Μία πλήρη στατιστικὴ ἀνάλυσι ὅλης τῆς περουσινῆς κινήσεως τῶν καταχωρίσεων στοιχεῖα χρησιμότατα γιὰ κάθε ἄνθρωπο τῆς ἀγορᾶς, δημοσιεύει στὸ κυκλοφορῆσαν τεύχος της τοῦ Ἰανουαρίου ἡ «ΔΗΜΟΣΙΟΤΗΣ καὶ ΠΡΟΒΟΛΗ». Εἶναι τὸ μόνο εἰδικὸ περιοδικὸ γιὰ θέματα διαφημίσεως, προωθήσεως πωλήσεων, ἐρεύνης ἀγορᾶς, γιὰ κάθε τί ποὺ ἔχει σχέσι μὲ τὴν δημοσιότητα καὶ τὴν κοινὴ γνώμη. Μὲ ὑπεύθυνη ἀρθρογραφία, μελέτες καὶ ἐρεύνες μὲ στατιστικὰ στοιχεῖα καὶ μὲ ὅλες τὶς εἰδήσεις ποὺ ἐμπίπτουν στὸν τομέα της, ἡ μηνιαία ἐπιθεώρησις «ΔΗΜΟΣΙΟΤΗΣ καὶ ΠΡΟΒΟΛΗ». Εἶναι μία ἔκδοσις ἀπαραίτητος γιὰ κάθε προσδευτικὸ ἐπιχειρηματία.

«Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΔΟΣ»

Ἐκυκλοφόρησεν τὸ τεῦχος Φεβρουαρίου τοῦ περιοδικοῦ «Ὁ Κόσμος τῆς Ἑλληνίδος». Ἀπὸ τὰ περιεχόμενα : Ἡ γυναίκα στὴν τέχνη» τῆς κ. Ἀγλαΐας Μπίμπη — Παπασπυροπούλου, «Ὁ ζωγράφος μὲ τὸ μπλὲ μπερὲ» τῆς κ. Σωτηρ. Κροντήρη, «Ἀπὸ τὰ φύλλα τοῦ ἡμερολογίου μας» τῆς κας Νίκης Γραμματικοῦ, «Πῶς διαβάζομε τὴν βίβλο στὴ ζούγκλα» τοῦ Ἀλβέρτου Σβάϊτσερ, κλπ. Το τεῦχος περιλαμβάνει ἐνδιαφερούσας